

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 15.5.2018. 8:21:01	
Klasifikacijska oznaka 034-07/18-01/22	Org. jed. -04
Uredžbeni broj: 437-18-3	Pril. Vrij. spis 0

Poslovni broj: UsII-40/18-7

REPUBLIK
VISOKI UPRAVNI SUD
Z A G R E B
Frank

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članova vijeća, te sudske savjetnice , zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Lanišće, Lanišće 2, koju zastupa odvjetnic Rijeka, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 21. ožujka 2018.

presudio je

- I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/73, URBROJ: 376-10-18-23 od 4. siječnja 2018. godine.
- II. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturi operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na katastarskim česticama navedenim pod točkom 1. izreke djelomičnog rješenja koje se nalaze u k.o. B. Gudac, k.o. Jelovica, k.o. Lanišće, k.o. Slum, k.o. Trstenik, k.o. Vodice, određujući da su u vlasništvu Općine Lanišće (dalje u tekstu: Općina). Točkom 2. izreke rješenja je određeno da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu čine 51,05 m² trase kabelske kanalizacije te 154,32 m² trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzornih elektroničkih komunikacijskih vodova, što je ukupno 205,37 m², a točkom 3. izreke rješenja je utvrđeno da visina naknade za pravo puta iznosi 1.003,19 kn godišnje počevši od 22. veljače 2016. godine, s time da je naknadu za prvu i drugu godinu potrebno platiti u roku 8 dana od dana primitka ovog djelomičnog rješenja.

U izjavljenoj tužbi tužitelj u bitnom navodi sažetak predmeta upravnog spora te navodi da se Općina, u ovom sporu zainteresirana osoba, obratila tuženiku dana 22. veljače 2016. godine prema članku 28. stavku 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17., dalje u tekstu: ZEK) zahtjevom za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) izgrađenu na nekretninama u vlasništvu Općine, odnosno na općem dobru pod njezinim upravljanjem te radi utvrđivanja visine naknade za pravo puta, u smislu članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka („Narodne novine“, 152/11., 151/14.,

dalje u tekstu: stari Pravilnik). Temeljem tog zahtjeva tuženik je donio zaključak 20. ožujka 2017. godine kojim je tužitelja obavijestio o pokretanju upravnog postupka te naložio postupiti po zaključku i dostaviti tražene podatke, čemu je tužitelj udovoljio i očitovao se da je infrastrukturni operator i dostavio tuženiku sve tražene podatke, nakon čega je ravnatelj tuženika donio pobijano rješenje.

Tužitelj smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo kada je kao trenutak određivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta odredio dan zaprimanja zahtjeva. Poziva se pritom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a koja propisuje da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI izgrađen na tim nekretninama te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Daljnje odredbe o samom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanje potvrde o pravu puta, kao i odredbe o izračunu, visini i načinu plaćanja naknade sadržane su u podzakonskom propisu – Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta kojeg donosi vijeće tuženika, a koji sadrži postupovne i materijalno pravne odredbe. U trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi je bio stari Pravilnik, a neposredno prije donošenja rješenja tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. godine na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik/17) koji u odnosu na stari Pravilnik sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine (članak 5. stavak 5. Pravilnika/17), već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 4. stavak 1. Pravilnika/17); te sadrži materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje zaprimanja zahtjeva (članak 5. stavak 4. Pravilnika/17). Tužitelj smatra kako tuženik u tom dijelu pogrešno primjenjuje materijalno pravo jer se u upravnom postupku uvijek primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja tog postupka. Drugim riječima nije dopušteno primjenjivati na postupak u tijeku materijalno pravo koje nije bilo na snazi u vrijeme pokretanja postupka te ukazuje na završne odredbe Pravilnika/17, praksu Ustavnog suda Republike Hrvatske, praksu Europskog suda za ljudska prava, praksu suda Europske unije, kao i praksu samog Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao i pravno mišljenje dr.sc. Hano Ernsta, izvanrednog profesora na katedri za građansko pravo Pravnog fakulteta u Zagrebu koji ističe kako odredbu članka 4. stavka 3. Pravilnika/11 i odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika/17 treba smatrati materijalnopravnim odredbama. Smatra da je tuženik očigledno polazeći od prijelaznih i završnih odredaba Pravilnika/17 napravio previd ne radeći razliku između materijalno pravnih i odredaba o postupku. U završnom dijelu članka 9. stavku 2. Pravilnik/17 propisuje da postupci započeti prema ranijem Pravilniku će se dovršiti prema odredbama ovog Pravilnika. Smatra da je riječ o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koju susrećemo u brojnim zakonima i podzakonskim propisima, a ovakvom odredbom se uspostavlja odnos između postupovnih odredbi novog propisa i postupovnih odredbi propisa koji se stavlja izvan snage njegovim stupanjem na snagu, glede njegova djelovanja i utjecaja na postupke koji su pokrenuti za vrijeme dok je bio na snazi prijašnji propis. Poziva se na ustaljeno stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske da se postupovne odredbe propisa primjenjuju odmah po izmjenama na sve postupke koji nisu pravomoćno okončani te navodi odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske od 2. studenog 2016. godine broj: U-III-4468/2016, te navodi da isto stajalište zauzima i Europski sud za ljudska prava u predmetu *Kozlica protiv Hrvatske* u kojem navodi da je rješenje hrvatskog zakonodavca slijedilo općepriznato načelo da se postupovna pravila na postupke u tijeku primjenjuju trenutno (presuda ESLJP od 2. studenog 2006. godine zahtjev br. 29182/03). Navodi i to da Sud Europske unije u nizu svojih presuda naglašava uobičajenu sudsku praksu prema kojoj se propisi općenito primjenjuju na sve

postupke koji se vode u trenutku kada oni počinju važiti (presuda suda Europske unije od 1. srpnja 2004. godine *Elliniko Dimosio protiv Nikolaosa Tsapalosa i Konstantinosa Diamantakisa*, C-121/91 i C-122/91). Stoga smatra da prijelaznu odredbu novog Pravilnika nije moguće nikako drugačije interpretirati nego na način da će se postupci započeti prema starom Pravilniku dovršiti prema postupovnim, ali ne i materijalno pravnim odredbama novog Pravilnika.

Tužitelj zaključuje da je u ovom postupku bilo nužno primijeniti materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja postupka i to odredbi članka 4. stavka 3. starog Pravilnika koja propisuje obvezu plaćanja od dana izdavanja potvrde o pravu puta. Trenutak pokretanja postupka odlučan je za procjenu koji materijalni propis se primjenjuje, a obzirom da je postupak pokrenut na zahtjev općine, jer se primjenom članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09., dalje u tekstu: ZUP) ima smatrati pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke tuženiku kao javnopravnom tijelu. Kako postupovna odredba Pravilnika/17 ne predviđa više izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine, onda analognom primjenom odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika u izreci rješenja trebalo odrediti obvezu plaćanja računa od dana izdavanja rješenja.

Obzirom da prijelazne odredbe Pravilnika/17 ne govore ništa o primjeni njihovih materijalno pravnih odredaba, to je u prilog tvrdnji tužitelja da je bilo potrebno primijeniti materijalno pravne odredbe starog Pravilnika o čemu postoji dosadašnja praksa Visokog upravnog suda RH prema kojoj se u tom slučaju u materijalnom smislu ima primijeniti onaj podzakonski propis koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Prilikom zauzimanja takvog shvaćanja Visoki upravni sud Republike Hrvatske je imao na umu odredbu članka 90. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske kojom je zabranjeno povratno djelovanje podzakonskih propisa te navodi i shvaćanje Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke U-I-2510/01 od 6. prosinca 2006. godine prema kojem je opće pravilo da se u upravnom postupku upravna stvar rješava neposrednom primjenom zakona, drugog propisa ili općeg akta koji je važio u vrijeme pokretanja upravnog postupka, ako zakonom, drugim propisom ili općim aktom nije drugačije određeno. U slučaju ocjene od strane Visokog upravnog suda Republike Hrvatske da je primjena materijalno pravnih odredbe Pravilnika/17 pravilna tužitelj smatra da je nedvojbeno bilo potrebno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva u smislu članka 40. stavka 2. ZUP-a koja činjenica nije nesporno utvrđena.

Tužitelj smatra da je u ovom upravnom postupku tuženik tek donošenjem zaključka od 2. prosinca 2016. godine pokrenuo postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, što je osim iz obveza naloženih tužitelju njegovom izriječkom vidljivo i iz uvodnog djela zaključka u kojem se tuženik poziva na članak 28. stavak 6. ZEK-a. Stoga je svaka komunikacija prije toga bila usmjerena isključivo na pokušaj uređenja međusobnih odnosa sklapanjem ugovora o služnosti, a nikako ne na utvrđivanje naknade za pravo puta, jer da je tome tako, onda bi i obveze koje je nametnuo tužitelju rješenjem inspektora tuženik bile usmjerene na utvrđivanje predmetna u upravnoj stvari, što je u ovom slučaju visina naknade za pravo puta i izdavanje potvrde o pravu puta, a ne na sklapanju ugovora o služnosti. U konačnosti ako tuženik i tvrdi da se u ovom postupku imaju primijeniti odredbe novog Pravilnika onda se zahtjev općine do danas ne može smatrati urednim u smislu članka 5. stavka 2. Pravilnika/17, obzirom da ne sadržava sve navedene sastavnice iz tog članka.

Zaključno prema mišljenju tužitelja u konkretnom slučaju bile su ispunjene sve pretpostavke za donošenje rješenja kojim bi se okončao ovaj upravni postupak, a ne djelomičnog rješenja. Obzirom da se Općine za vrijeme trajanja upravnog postupka nije uspjela aktivno legitimirati kao vlasnik, odnosno upravitelj općeg dobra nisu postojale

okolnosti za donošenje djelomičnog rješenja već rješenja kojim bi se okončano ovaj upravni postupak, te odbio zahtjev općine za sve one nekretnine za koje se prema stanju u zemljišnim knjigama nije uspjela aktivno legitimirati kao vlasnik nekretnine ili upravitelj općeg dobra.

Stoga je prvotno potrebno utvrditi aktivnu legitimaciju stranke nad svim česticama za koje se predstavlja kao njihov vlasnik, a tek kada se to nesporno utvrdi moguće je dalje voditi upravni postupak, provoditi radnje i nametati u odnosu na te čestice obveze infrastrukturnom operatoru koje se tiču njegove EKI.

Predlaže stoga ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno djelomično rješenje.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da se ne radi o povratnom djelovanju Pravilnika koje je nedopušteno prema članku 90. Ustavu Republike Hrvatske, jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM već iz odredaba ZEK-a, članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1., kojim odredbama nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu, a članak 5. stavak 4. novog Pravilnika ne bi se zbog zabrane povratnog djelovanja mogao primjenjivati kada bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu. Niti ranije važećim odredbama Pravilnika niti odredbama novog Pravilnika ne mijenjaju se pravni odnosi između vlasnika nekretnina i infrastrukturnog operatora, jer pravo na naknadu za korištenje nekretnina za pravo puta, kako je već ranije navedeno ne proizlazi iz Pravilnika, već iz ZEK-a. Stoga tuženik smatra da je uz primjenu prijelazne odredbe kojom je propisano da se postupci započeti prema starom Pravilniku dovršavaju prema odredbama novog Pravilnika pravilno primijenjeno materijalno pravo u konkretnom slučaju te da nema povratnog djelovanja odredaba Pravilnika. U prilog tome navodi praksu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-12667/2011-4 od 24. travnja 2014. godine, te Upravnog suda Republike Hrvatske, broj: Us-2314/2007-8 od 16. rujna 2010. godine. Tuženik smatra da je osporavano rješenje pravilno doneseno temeljem članka 28. stavka 6. ZEK-a te uz primjenu članka 5. stavka 5. Pravilnika koja izričito propisuje da se u postupcima iz ovog članka ne izdaje potvrda o pravu puta. Naime, odredba članka 29. stavka 1. na koju se poziva tužitelj nije definirala trenutak od kada infrastrukturni operator ostvaruje pravo na naknadu, već je upućivala na primjenu Pravilnika. U tom dijelu odredba Zakona je ostala nepromijenjena i nakon izmjena ZEK-a iz 2017. godine, a s druge strane člankom 28. stavkom 4. ZEK-a propisano je da je infrastrukturni operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarenje prava puta, što je tuženik ispravno utvrdio u osporavanom rješenju. Navedena odredba Pravilnika primijenjena je temeljem članka 14. stavka 2. novog Pravilnika, koja obvezuje tuženika da na započete, a ne dovršene postupke primjenjuju navedeni Pravilnik.

U odnosu na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i počinjene bitne povrede pravila postupka tuženik smatra da tužitelj samo paušalno navodi kako je činjenično stanje pogrešno utvrđeno. Tuženik smatra da je datum zaprimanja zahtjeva 22. veljače 2016. godine valjano utvrđen u osporavanom rješenju, jer je navedenog dana tuženik zaprimio zahtjev podnositelja da se sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a utvrdi infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na području Općine, te da se utvrdi visina naknade za pravo puta, dok duljina trajanja postupka pred tuženikom nije razlog koji bi eventualno utjecao na pogrešno utvrđeno činjenično stanje.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj pokušava dovesti sud u zabludu navodeći da je rješenje inspektora imalo za cilj uređenje odnosa s podnositeljem zahtjeva sklapanjem ugovora o služnosti. Napominje da ugovor o služnosti i pravo puta predstavljaju dva instituta kojima se uređuje korištenje nekretnina od strane infrastrukturnog operatora, a

rješenje inspektora je predstavljalo procesnu radnju koja je imala za cilj pribaviti potrebnu dokumentaciju za predmetni postupak od strane tužitelja kao i pokušati urediti sporne odnose između stranka mirnim putem. Stoga ni u kom smislu ne može biti govora o tome da je rješenjem inspektora određena obveza sklapanja ugovora o služnosti već je riječ o pokušaju mirnog uređenja spora između stranaka koji je izostao i stoga je jedino moguće rješenje zahtjeva podnositelja od 22. veljače 2016. godine bilo donošenjem osporavanog rješenja pa je jasno da je datum pokretanja postupka pravilno utvrđen. Teret dostave dokaza o EKI je na tužitelju kao infrastrukturnom operatoru koji ju je izgradio odnosno koji ju koristi u smislu članka 28. ZEK-a, a podatke o vlasništvu nekretnina na koje se nalazi EKI moguće je dostaviti tek nakon što tužitelj dostavi sve podatke o svojoj infrastrukturi. Tužitelj ne spori da samo on raspolaže podacima o elektroničkoj komunikacijskoj infrastrukturi koju ima na određenom području pa je njemu bilo moguće odrediti obvezu dostave tih podataka. Stoga na tužitelju nije bio teret dokaza vlasništva nad česticama na kojima je izgradio svoju infrastrukturu već samo obveza dostave onih podataka o svojoj infrastrukturi kojima jedino tužitelj raspolaže. Podnositelj zahtjeva u svom je očitovanju od 3. studenog 2017. godine dostavio dokaze vlasništva nad česticama na području Općine, a također je tražio utvrđivanje položaja infrastrukturnog operatora i plaćanje naknade za pravo puta za one čestice kojima je vlasnik ili upravlja, dakle ne za sve. Stoga nema osnove odbiti zahtjev podnositelja zahtjeva a osobito ne iz razloga nepostojanja aktivne legitimacije jer je nedvojbeno da podnositelj zahtjeva ima čestice na području na kojem je tužitelj izgradio svoju EKI u svom vlasništvu i stoga ima pravo tražiti utvrđenje položaja infrastrukturnog operatora i plaćanje naknade za pravo puta odnosno ima aktivnu legitimaciju. Stoga je tuženik proveo upravni postupak po zahtjevu podnositelja zahtjeva sukladno obvezama i ovlastima iz članka 12. stavka 1. i članka 28. stavka 6. ZEK-a te utvrdio nekretnine na kojima se nalazi EKI tužitelja te visinu naknade za pravo puta. Stoga smatra da je postupilo sukladno zakonskim ovlastima iz ZEK i Pravilnika te na taj način potvrdio uređenje međusobnih odnosa podnositelja zahtjeva i tužitelja kroz institut prava puta. Uz to ističe da se radi o takvoj vrsti upravnog postupka i upravnog spora gdje se ne odlučuje samo o odnosu između tužitelja i podnositelja zahtjeva već i o javnom interesu, interesu Republike Hrvatske i interesu ostalih operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga koji zbog spora tužitelja i podnositelja zahtjeva ne mogu koristiti predmetnu EKI, a što je najbitnije i u interesu krajnjih korisnika usluga.

Tuženik smatra da je osporeno rješenje zakonito te predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresirana osoba (Općina) u odgovoru na tužbu navodi da je nesporno postupak koji je započet prema ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta (Pravilnik/14.) trebalo dovršiti prema odredbama Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta (dalje u tekstu: Pravilnik/17.). Tužitelj se apsolutno neosnovano poziva na povredu načela zabrane retroaktivnog djelovanja propisa budući bi se o tome moglo govoriti jedino u slučaju kada bi se novo pravno pravilo primijenilo na djelo ili posao koji je dovršen prije nego što je pravilo stupilo na snagu. U konkretnom slučaju novo pravno pravilno je samo primijenjeno na djelo koje je bilo u procesu ostvarenja. Upućuje na shvaćanje Visokog upravnog suda prema kojem se odredba članka 29. ZEK-a treba tumačiti na način da se pod pojmom opće dobro podrazumijeva i javno dobro u općoj uporabi (primjerice presuda UsII-106/17-8 i dr.). Zainteresirana osoba je predložila da tuženik donese djelomično rješenje u odnosu na one nekretnine koje su u vlasništvu zainteresirane osobe, a to prema članku 100. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09., dalje u tekstu: ZUP), tako da tužitelj neosnovano ukazuje da tuženik prilikom donošenja djelomičnog rješenja nije točno utvrdio da bi zainteresirana osoba doista bila vlasnik tih

nekretnina na dan 19. veljače 2016. godine i da je to ostala sve do donošenja djelomičnog rješenja. Pogrešno tužitelj navodi da tuženik uredan zahtjev za utvrđivanje infrastrukturnog operatera nije zaprimio 22. veljače 2016. godine, jer se prema članku 40. stavku 2. ZUP-a postupak pokreće na zahtjev stranke, a smatra se pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnom tijelu. U tom smislu niti ZEK, a ni Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta nemaju propisano koji je to oblik i kakav sadržaj mora sadržavati zahtjev za izdavanje potvrde o pravu puta, a zainteresirana osoba je u svom zahtjevu od 19. veljače 2016. godine jasno postavila zahtjev. To znači da je taj zahtjev od samog početka bio uredan, nedvojbeno usmjeren na izdavanje potvrde o pravu puta, odnosno utvrđivanja infrastrukturnog operatora, te utvrđivanja količine i vrste infrastrukture i visine naknade za pravo puta, tako da je zaključak da je zahtjev bio usmjeren samo na pomoć pri reguliranju međusobnih odnosa između tužitelja i zainteresirane osobe glede sklapanja ugovora o služnosti u cijelosti proizvoljan i u konačnosti neosnovan. Stoga smatra da je tuženik isključivo postupajući sukladno načelu učinkovitosti i ekonomičnosti donio djelomično rješenje, a sve kako je to bilo nužno za održavanje cjelovitosti i sigurnosti javnih komunikacijskih mreža, u cilju čega je tuženik tužan poduzimati sve primjerene mjere prema članku 5. ZEK-a. Tužitelj stalno ističe da mu se nezakonitim postupanjem tuženika neosnovano opterećuju resursi i novčana sredstva, ali je tuženik u svom postupanju samo postupao prema odredbi članka 5. stavka 3. i 4. Pravilnika/17., pa je razvidno da je tužitelj kao infrastrukturni operator dužan postupati prema nalazima tuženika, dostavljati sve tražene podatke sukladno pozitivnim propisima, a što između ostalog podrazumijeva i dostavu podataka o njegovoj EKI na cijelom administrativnom području zainteresirane osobe. Iz razloga što je tužitelj godinama izbjegavao svoje zakonsku obvezu, te pravnim (prvenstveno se misli na jedinice lokalne samouprave) i fizičkim osobama nije plaćao nikakvu naknadu s osnova prava puta ili ako je i plaćao tada ta naknada nije bila ni blizu realnog iznosa na koji iste polažu pravo, nedvojbeno je da sada bilo kakvo nastojanje zainteresirane osobe da sa tužiteljem regulira odnose, za tužitelja predstavlja neosnovano i nepotrebno opterećenje resursa i novčanih sredstava. Zatražen je trošak spora u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

Predlaže stoga ovom Sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan u cijelosti.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a, kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a, te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Iz navedene odredbe slijedi kako je navedeni zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine, što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine (odnosno upravitelja općeg dobra) u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava. Činjenično stanje mora biti nedvojbeno utvrđeno za razdoblje za koje se obveza određuje, pri čemu je već u ranijoj sudskoj praksi istaknuto kako je mjerodavno upisano zemljišnoknjižno stanje (primjerice presuda ovog Suda, poslovni broj UsII-125/17-5 od 31. kolovoza 2017.).

S obzirom da iz priloženih zemljišnoknjižnih izvadaka, koji se odnose na čestice obuhvaćene točkom 1. izreke osporenog rješenja, proizlazi da zainteresirana osoba nije

vlasnik svih navedenih čestica, (odnosno upravitelj općeg dobra), Sud osporeno rješenje ocjenjuje nezakonitim.

Prema također već izraženoj sudskoj praksi (presuda poslovni broj: UsII-319/17-6 od 11. siječnja 2018.), a s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. stavka 2. Pravilnika/17 koja propisuje da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama novog Pravilnika, u ovom postupku treba primijeniti odredbe Pravilnika/17. Sud nalazi neosnovan tužbeni prigovor kako se radi o retroaktivnoj primjeni novog općeg akta. To stoga što je prijelaznom odredbom reguliran dovršetak postupaka koji su u tijeku, dakle ne utječe se na materijalnopravno dovršenu situaciju, jer stranke (ni tužitelj ni zainteresirana osoba) nisu stekle pravo prema odredbama ranijeg općeg akta, nego je o njihovom pravu/obvezi tek potrebno odlučiti. Zbog navedenog, prema ocjeni ovog Suda priroda odredbe članka 5. stavka 4. Pravilnika/17 nije odlučna niti su od utjecaja ranija stajališta ovog Suda koja se odnose na primjenu materijalnih propisa kada ne postoji prijelazna odredba novog općeg akta ili podzakonskog propisa.

Neosnovano tužitelj navodi odredbu ZUP-a (članka 40. stavka 2.) prema kojoj se postupak smatra pokrenutim podnošenjem urednog zahtjeva, jer je člankom 5. stavkom 4. Pravilnika/17 jasno određeno da će tuženik, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta, za razdoblje od zaprimanja zahtjeva.

Prema članku 79. ZUS-a, zainteresirana osoba nema pravo na naknadu troškova spora, jer o predmetu postupka treba ponovno odlučiti tuženik.

Slijedom izloženog, Sud je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, presudio kao u izreci, a odluka o objavi presude donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 21. ožujka 2018.

Predsjednica vijeća

Lidija Mikičević, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštena službenik

